

In hart & ziel een meisje

'Ik wil ook een meisje zijn. Ik weet het zeker!'

Vanaf het eerste moment dat ik haar zag in de tv-documentaire Ernst of niet?, uitgezonden door RTV Noord-Holland, heeft ze mijn hart gestolen. Dit vrolijke en op het eerste gezicht zo zorgeloze meisje is een 'gender dysfoor' kind. Of op z'n Hollands: lichamelijk een jongen, maar in hart en ziel een meisje.

Na even aan de eettafel gepraat te hebben met Ernesta en haar ouders, laat ze mij trots haar slaapkamer zien. Haar bed is bezaaid met knuffels. Aan de appelgroene muur hangen portretten van excentrieke artiesten als Michael Jackson, Amy Winehouse en Dame Edna. Bij nadere beschouwing blijken het grappige collages te zijn waarop deze niet bepaald grijze muizen zijn afgebeeld als hond of kat. Ik weet niet hoe het komt, maar ik voel me ietwat ongemakkelijk. Is het omdat ik als man – is dat in mijn geval niet het toppunt van travestie? – tegenover haar zit? Of ben ik wellicht bang om ongepaste vragen te stellen aan een kind van negen? Om het ijs wat te breken, vraag ik: "Wat is eigenlijk je lievelingskleur?" Met een stralend gezicht antwoordt Ernesta: "Dat is groen. Ik hou van kleuren uit de natuur." Ik staar door het raam naar buiten en denk een tikkeltje cynisch: Diezelfde natuur heeft je anders wel een vervelend kunstje geflikt...

Buiten de boot

Hoewel ikzelf nooit de behoefte heb gevoeld om een meisje te worden, herken ik in Ernesta iets uit mijn eigen jeugd. Al jong merkte ik dat ik anders was. Ik week duidelijk af van de groep, maar begreep nog niet precies goed waarom. Kinderen voelen dat haarfijn aan. Met als gevolg dat ik op school vreselijk werd gepest. Wat voelde ik me bij vlagen hopeloos eenzaam. Dan trok ik mij het liefste terug in mijn kamertje

met een knaloranje muur waarop helaas niet zulke mooie posters hingen als bij Ernesta. Maar gelukkig was daar wel de onvoorwaardelijke liefde van mijn ouders. Net zoals Ernesta nu in een warm nest volledig kan vertrouwen op de steun van haar ouders Jeanine en Johan. Hoe het allemaal begon? Ernst was vier toen hij met zijn moeder een poppenkastvoorstelling van Koos Kneus bezocht. Na afloop konden kinderen geschminkt worden. Hoewel hij toen al dol was op verkleedpartijen, weigerde hij om gegrimeerd te worden. Na lang aandringen van Jeanine kwam het hoge woord eruit: Ernst wilde net als de aanwezige meisjes omgetoverd worden tot prinses. "Nou, dan doen we dat toch gewoon?" zei Jeanine kordaat. Sluipenderwijs begon hij zich eigenlijk steeds meisjesachtiger te gedragen en werd het steeds duidelijker dat hij meer was dan een jongen die van meisjesdingen hield. Op een verjaarsfeestje zag Johan hoe Ernst worstelde en buiten de boot dreigde te vallen. Hij wilde dolgraag bij de meisjes horen. Ernst begon zijn omgeving ook meer en meer uit te dagen door te zeggen: "Ik wil ook een meisje zijn. Ik weet het zeker!" Na het zien van de documentaire Valentijn (Vara/NPS 2007) viel alles op zijn plaats: "Ik ben dus niet ziek! Er zijn meer kinderen zoals ik."

Prachtmeid

Hoewel Ernesta in augustus 'pas' tien wordt, staat ze nu al op de barricades voor lotgenootjes. Zij wil ook – hierin herken ik mezelf, alleen durfde ik het pas veel later! – een lans breken voor buitenbeentjes. Een van de redenen waarom ze zo vrij en open over haar genderdysforie praat, is "om andere kinderen te laten zien dat ze zich niet hoeven te schamen. Dat ze door het horen van mijn verhaal het

hopelijk aan hun ouders durven vertellen." Hoe moeilijk het soms ook is. Ernesta is niet van plan zich te verstoppen. "Ik heb laatst een nieuw vriendinnetje gekregen op de camping. Omdat we steeds meer bevriend raakten, vond ik het nodig om haar te zeggen: 'Ik moet je een geheim vertellen, namelijk dat ik ben geboren als jongen.' Ze reageerde wat verlegen, maar is er nu aan gewend. We zijn nog steeds dikke vriendinnen."

Veel volwassenen zouden trouwens een voorbeeld kunnen nemen aan het gemak waarmee kinderen Ernesta gewoon accepteren zoals ze is. Neem nou hartsvriendin Dieuwke die als een zus is voor Ernesta en met wie ze alles kan bespreken. Toch is het niet altijd rozengeur en maneschijn. Zo was er laatst een gemene jongen uit de klas die Ernesta vertelde: "Je zult later nooit een vriendje krijgen!" Ze was er helemaal kapot van. Hoewel ze bij haar ouders en Dieuwke altijd terecht kan, heeft ze met dit intieme geheim maar liefst een maand in haar uppie rondgelopen. Gelukkig heeft ze het daarna bij Johan, Jeanine, Dieuwke en andere vriendinnen aangekaart en die riepen allemaal in koor dat ze zeker weten dat zij later ook een vriendje krijgt! Ik kan het alleen maar beamen. Welke jongen zou zo'n prachtmeid niet aan de haak willen slaan?

Surprise

Overigens is het ook nog steeds mogelijk dat Ernesta later besluit om toch als Ernst door het leven te gaan. De praktijk leert dat twintig procent van gender dysfore kinderen doorzet en uiteindelijk echt fysiek van geslacht verandert. Gelukkig heeft Ernesta nog even de tijd, om precies te zijn tot haar achttiende. Tot die tijd zullen haar voortdurend door psychologen maar ook door schaamteloos nieuwsgierige

aagjes in de boze buitenwereld (levens)vragen worden gesteld waar andere kinderen niet over hoeven na te denken. Alsof je het als kind al niet moeilijk genoeg hebt. "Word je er af en toe niet vreselijk moe van?" vraag ik. "Je bent toch gewoon een meisje en daarmee basta!" Ze knikt instemmend. "Ja, soms ben ik er ook even klaar mee. Helemaal als een jongetje voor de zoveelste keer vraagt: 'Heb je nou wél of niet een...?' Dan vraag ik Dieuwke wel eens: 'Leg jij het maar uit', of lieg ik dat ik echt een meisje ben."

"Wat hangt daar trouwens een prachtige jurk", zeg ik om het gesprek even wat luchtiger te maken. "Ik kan hem helaas niet dragen naar school", is haar reactie. "Je moet je als meisje stoer kleden. Doe je dat niet, dan lig je uit de groep en word je weggepest!" Wat trekt ze dan aan naar school? Ernesta trekt een keek shirt van Cool Cat uit de kast. "Dat combineer ik dan met deze roze tutu. Ja, roze is gelukkig wel in de mode, nu."

Ik hoor mezelf denken: Wat ben je toch een cadeautje, of zoals Jeanine Ernesta wel eens heeft verteld: ze is een surprise. Bij het uitpakken zat er een ander – nog mooier! – cadeautje in dan de verpakking deed vermoeden. Wee degene die het waagt Ernesta een haar te krenken! Die krijgt het met Tante Dolly aan de stok! ★

• **Heel gewone vreemde eenden**
• **Behoeftte aan meer informatie?**

- Stichting Transvisie organiseert onder de naam *Berdache* bijeenkomsten voor ouders en genderkinderen. Ook zeer de moeite waard: de tweedelige documentaire *Vreemde E.E.N.D. Eigenlijk Erg Normaal Dus*.
- Over de tienjarige Luus die geboren is als Lucas. <http://weblogs.vpro.nl/villa-achterwerk/category/niet-meer-op-tv/vreemde-eend/>

Tekst: Ruud Douma alias Dolly Bellefleur. Fotografie: Tjitske van Leeuwen. Styling: Renske van der Ploeg.